

Un erou creștin din Abisinia

Despre nicio țară nu se vorbește astăzi așa de mult ca despre Abisinia. Italia, care are nevoie de spațiu pentru populația sa excedentară, caută pretexte care să-i dea dreptul să ocupe Abisinia. Ea susține că în această țară sclavia ar fi practică într-o asemenea amploare și că acolo datinile dominante sunt așa de barbare, încât este timpul să-i parvină avantajul culturii europene. Ce înseamnă aceste avantaje este cunoscut cu prisosință. Chiar relatările oamenilor demni de încredere sună adesea diferit despre condițiile din Abisinia, decât îi place ducelui să le prezinte. Dar violența trecea înaintea legii, așa că nu este exclus ca atunci când vor fi citite aceste rânduri, un nou război să fi început să-și exercite regimul de teroare.

Dar acum cititorii să nu creadă că observațiile de mai sus ar trebui să provoace un război. Omul despre care vreau să relatez astăzi nu este un erou de război, și totuși un erou, pentru că el a fost un militant viteaz și a trecut prin neazuri și nevoi, așa cum un război abia dacă le-ar aduce mai rele cu sine. El purta numele ciudat de *Debtera Wolde Paulus Beru*. Publicației „Zions Freund“ (Editor Pastor Arnold Frank, Hamburg), cunoscută multora dintre cititorii noștri, îi datorăm informațiile despre viața, luptele și moartea sa.

Abisinia este o țară aparte, cu o istorie străveche. Casa ei regală, după cum le poate fi cunoscut unora dintre cititorii noștri, își are arborele genealogic în urmă, la nimeni altcineva, decât la împăratul Solomon și împărăteasa din Seba; dacă pe drept, firește că aceasta este altă problemă. Că vistică împărătesei Candace, cunoscută nouă din Faptele apostolilor 8, provenea din Abisinia, este, dimpotrivă, de acceptat firește cu siguranță. Sigur este și faptul că creștinismul și-a găsit deja foarte devreme intrarea în acea țară, și anume, pe parcursul secolului al IV-lea. Pe la vremea aceasta, când primii trimiși ai Evangheliei au venit în Abisinia, i-au găsit aproximativ pe jumătate dintre locuitori consacrați credinței iudaice și pe jumătate păgânismului. Cei mai mulți abisinieni acceptau pe atunci creștinismul, dar un număr rămânea iudei. Aceștia s-au menținut până astăzi. Ei sunt numiți Falascha (adică cei alungați). Printre cei aproximativ zece milioane de locuitori ar mai exista astăzi în jur de 150 000 de astfel de iudei de culoare neagră-brună și acești Falascha sunt cei din care se trăgea acest om, despre care va fi vorba în rândurile următoare.

În timp ce acum aproximativ o sută de ani, misionarul elvețian, Samuel Gobat, mai târziu episcop evanghelic al Ierusalimului, și misionarul din Württemberg, dr. Krapf, au venit în Abisinia, în slujba Societății Misionare a Bisericii Anglicane, pentru a reanima biserica creștină înghețată în forme, prin propovăduirea Evangheliei curate, misionarul Martin Flad, instruit în St. Chrischona din Basel, a fost, în primul rând, cel care i-a acceptat pe acești Falascha. El este, propriu-zis, părintele misiunii Falascha, care a activat în anii șaizeci ai secolului trecut, cu mare binecuvântare, printre Falascha și a devenit pentru mulți dintre ei un îndrumător la Hristos.

Printre cei câștigați de misiunea Falascha pentru Domnul, stă în prima linie Debtera Wolde Paulus Beru al nostru. El s-a născut în anul 1837. Tatăl său era un țesător înstărit și totodată preot printre Falascha. Fiului născut târziu i-a dat plin de bucurie numele Beru - strălucire. Dar după perioada aceasta a ajuns în sărăcie amară din cauza unui primar nedrept. Apoi, când a murit din cauza unor răni în urma unui incendiu, și-a lăsat soția și copiii în mare nevoie. Tânărul Beru a învățat atunci meșteșugul țesutului și a câștigat așa de mult prin îndemânarea sa, încât toată familia putea să trăiască din munca sa. De timpuriu un om evlavios și dornic să învețe, el s-a dus în același timp și la școala unui învățător creștin. Cu bunele sale talente, el a învățat curând limba etiopiană, pe lângă limba amhară, limba sa maternă și a obținut deja ca tânăr titlul

unui „Deptera” (învățat). Falascha erau cu atât mai mândri de el, cu cât el se arăta extrem de zelos în religia lor. Apoi, când misionarii germani și englezi au venit în Abisinia, curiozitatea sa a fost trezită. În 1861 i-a auzit prima dată. Prin misionarul Brankhorst a devenit nesigur de legalitatea jertfelor sângeroase, încă practicate printre Falascha, și a obținut prin el un Nou Testament. În luna septembrie a aceluiași an, după o discuție care a durat mult timp, pe care misionarul Flad a dus-o cu mulți Falascha, Beru a trecut în cele din urmă de partea sa. Începând de atunci, el l-a vizitat frecvent pe Flad, dar avea permanent multe îndoieli, pentru că n-a priceput complet Evanghelia de la început. Mai târziu a avut loc odată o dezbatere foarte agitată, de dimineată până la apusul soarelui, între grupuri mari de Falascha și Flan; Beru era conducătorul lor. Când s-a întunecat, el s-a ridicat și a spus:

„Dragi frați, adevărul a câștigat biruința asupra inimii mele. Adevărul nu este de partea noastră, ci de partea lui Flad. Moise și proprii noștri profeți sunt împotriva noastră. Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Mesia lui Israel, ispășirea pentru păcatele noastre. Eu nu pot să mă ajut, propria noastră Biblie ne spune aceasta.”

Tăcând, toți s-au ridicat și au plecat de acolo.

În sâmbăta următoare, Beru a depus o mărturie publică a credinței sale în fața comunității iudaice din sinagogă.

„Este ultima dată”, a spus el, „că voi fi aici. Nu prin învățăturile misionarilor, ci prin propria noastră Biblie am fost convins că suntem în eroare. Dumnezeu este un Dumnezeu trinitar. Isus este Fiul lui Dumnezeu, Mesia promis. Jertfele noastre sângeroase sunt inutile; ele sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu. De când Hristos S-a oferit pe Sine jertfă pentru păcatele noastre, nimeni nu mai poate să fie mântuit fără El. Eu cred că El este Mântuitorul meu. Până acum am fost vrăjmașul Său. Acum mă închin Lui și doresc să devin slujitorul Său.”

După aceasta s-a iscat o gălăgie mare și Beru a fost izgonit din sinagogă cu bătaie, împreună cu prietenii săi. Câteva zile mai târziu au venit la Beru treizeci de preoți și Deptera, cu cererea de a revoca. El le-a răspuns că o va face, dacă ei îl combat. I-au dat o săptămână de timp de gândire. Dacă el nu va revoca, ei îl vor distruge. Beru a venit la Flad palid ca moartea și i-a povestit cele întâmplate. Flad s-a rugat împreună cu el și l-a avertizat să mănânce altceva decât ce îi va pune mama lui în față. Dar după zece zile era bolnav de moarte. Preoții știuseră să-și atingă ținta și Falascha strigau triumfători: „Dumnezeul lui Israel îl omoară pe apostatul Beru!” Cu atât mai mult luptau pentru viața sa soții Flad și îl vizitau permanent pe bolnav. Dar febra creștea și toți cei care îl iubeau erau disperați. Într-o seară a venit la Flad un mesager și l-a rugat să vină cât mai repede la Beru, care luptă cu agonia sa. Flad s-a grăbit la el și l-a găsit țeapăn și rece, zăcând acolo ca un mort. Flad a tras pătura de pe fața lui și l-a strigat pe nume, dar n-a primit niciun răspuns. Dar Flad simțea că inima lui Beru încă mai bate, așa că l-a chemat stăruitor pe Domnul, să facă o minune datorită Numelui Său. După o vreme, bolnavul pe moarte a deschis ochii și a spus:

„Sunteți aici? Nu voi muri, ci voi trăi și voi propovădui Evanghelia despre Isus.”

După aceasta a căzut într-un somn din care s-a trezit două ore mai târziu. În 21 iulie, 1862, el a fost botezat împreună cu alți douăzeci și unu. În seara dinainte au venit patru din aceștia în casa misiunii, la Flad, și au căutat refugiu. Fuseseră maltratați îngrozitor, blestemați și amenințați cu lucruri și mai grave. Dar aceasta nu i-a derutat nicio clipă, ci au mers cu bucurie la botez. Acesta era primul caz din timpuri imemorabile, ca niște Falascha să devină creștini. Biserica abisiniană avea prea puține lucruri atrăgătoare.

Din anul 1870, Beru a stat în fruntea asistenților misionar băștinași și a creștinilor Falascha. Încă în același an a avut bucuria să-și vadă mama botezată. Firește că l-au așteptat multe lupte, dar aceasta nu l-a speriat.

Iudeii l-au reclamat în fața guvernatorului și chiar în fața împăratului. Dar Beru știa să ducă așa de perfect cauza Evangheliei înaintea oamenilor, încât potrivnicii săi au trebuit să se retragă rușinați. Deja mai devreme, în anul 1863, când misionarii protestanți au fost arestați la insistența unui francez catolic, el se declarase curajos în fața împăratului Theodorus de partea lui Hristos și a slujitorilor Săi, misionarii, ceea ce făcuse asupra domnitorului o asemenea impresie, încât l-a lăsat liber. Această îndrăzneală, care era însoțită de o mare loialitate în slujba Stăpânului său, l-a caracterizat până la sfârșitul vieții sale. Prin el și prin alții, cu care își împărțea munca, multe sute de Falascha au fost determinați să se declare deschis pentru Hristos și să se lase botezați pentru moartea Domnului. Se înțelege de la sine că pentru fanatismul iudeilor Falascha, acest pas era un pericol de moarte, de asemenea, că în aceste circumstanțe Beru însuși a fost expus la mari nevoi și necazuri. Nesfârșitele suferințe și prigoniri l-au dus în pragul morții. Spre marea nenorocire, în anul 1885, au năvălit în țară niște derviși și au pricinuit o îngrozitoare baie de sânge printre convertiții care nu voiau să-și renege credința. Pe alții i-au luat ca sclavi. Iar alții au murit ca urmare a unei foamete, care a izbucnit în zonele afectate de pustiirea acelor mahomedani fanatici. Aceste privațiuni au dat lovitura de grație și trupului slăbit al lui Beru. El a murit, în vârstă abia de cincizeci și trei de ani, la 30 august, 1890. El n-a „căzut pe câmpul de onoare”, dar el și-a consumat viața în lupta pentru Domnul domnilor. Dragostea lui Hristos, care îl mântuise, l-a împins și nu i-a dat pace atâta timp cât își vedea compatrioții încă departe de Mântuitorul lor. „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim.” [Romani 14.8]. Acest cuvânt al apostolului se poate citi cu litere strălucitoare în viața și moartea lui Beru.

Titlul original: „Ein christlicher Held aus Abessinien”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 268-275.